

Ostrava místem setkání germanistů

V polovině února se Ostrava stala místem setkání germanistů z celé České republiky a z řady zemí Evropy.

Ve středu 14. února se zde konalo 2. celostátní zasedání Svazu germanistů České republiky. Tato profesní organizace slouží především výměně zkušeností z práce jednotlivých germanistických pracovišť, v poslední době zejména v oblasti akreditace magisterských a doktorandských oborů. Na zasedání podal prof. Masařík zprávu o zasedání Mezinárodního svazu germanistů (IVG), které proběhlo v září ve Vídni. Skutečnost, že česká germanistika na této masové akci, na které bylo předneseno více než 700 referátů, nebyla zastoupena jediným příspěvkem, byla pro účastníky ostravského zasedání jistě podnětem k zamyšlení.

Středeční večer patřil neformálnímu setkání českých germanistů a zahraničních účastníků konference „Aspekty tvorby textu“. Slavnostní zahájení konference proběhlo ve čtvrtek 15. 2. za přítomnosti doc. PhDr. Zdeňky Kalnické, Csc., děkanky Filozofické fakulty OU, pod jejíž záštitou se konference konala,

a dalších čestných hostů: paní Barbary Bresslau, zástupkyně Goethe-Institutu v Praze, a pana PhDr. Zdeňka Sladovníka, zástupce Magistrátu města Ostravy. Úvodní plenární přednášku na téma „Die thematische und die rhetorische Trasse als ein Aspekt der Textgestaltung“ („Tematická a rematická trasa jako jeden z aspektů uspořádání textu“) pronesl prof. PhDr. Aleš Svoboda, DrSc. Po této přednášce se jednání přeneslo do tří sekcí: diachronní, synchronní a společné sekce didaktické a literárněvědné. Se svými referáty v nich vystoupilo celkem 39 referentů z ČR, ze sedmi univerzit ve SRN (Erfurtu, Würzburgu, Rostocku, Drážďan, Bonnu, Koblence a Regensburgu), ze Slovenské republiky, Polska a Rakouska. Kromě nich se konference zúčastnili další hosté z České republiky, Slovenska a Německa. O tom, že téma zvolené pro konferenci je v dnešní době vysoce aktuální, svědčilo nejen množství příspěvků, které se tvorbou textů zabývaly z nej-

různějších hledisek, ale i bohatá diskuse, kterou často museli ukončit až vedoucí jednotlivých sekcí (prof. Masařík, prof. Feine, Dr. Berglová), kterým kromě jiného připadla i nelehká úloha - bdít na dodržení časového rozvrhu jednání. K důstojnému průběhu konference přispělo zajištění i příjemné prostředí hotelu Harmony Club v Ostravě-Mariánských Horách, kde se díky podpoře sponzorů únorové setkání germanistů odehrávalo.

Protože řada účastníků navštívila Ostravu poprvé, byl pro ně připraven doprovodný program, jehož cílem bylo přiblížení tradic a současných problémů našeho regionu. Mimořádným zážitkem pro účastníky konference bylo přijetí na radnici Ing. Zbyňkem Pražákem, místostarostou primátora statutárního města Ostravy, stejně jako návštěva Hornického muzea v Petřkovcích spojená s obědem v tamější hornické harendě po ukončení oficiálního programu. V sobotu se více než dvacet

účastníků konference vydalo na zájezd nazvaný „Po stopách české a německé kultury v okolí Ostravy“, v jehož rámci navštívili Hukvaldy, Příbor, Sedlnici (místo pobytu německého básníka Eichendorffa), Bartošovice (působíště básníka a filozofa Meinerta) a Fulnek. Hosté si tak mohli z Ostravy domů odnést nejen četné dojmy z podnětných referátů a diskusí, ale i zamyšlení nad prolínáním české a německé kultury v minulosti.

Závěrem zbývá ještě poděkovat všem sponzorům - Nadaci Roberta Bosche, Česko-německému fondu budoucnosti, Magistrátu města Ostravy, Velvyslanectví SRN v Praze, würzberskému spolku „Materia medica“, Severomoravské energetice, a.s., společnosti MG Odra Gas a Spolku pro německé kulturní vztahy v zahraničí, kteří svou finanční podporou přispěli ke zdaru celé akce a umožnili vydání sborníku konference.

PHDR. LENKA VAŇKOVÁ

Z oslav 10. výročí Ostravské univerzity 1991 - 2001

Slavnostní koncert

V pondělí 5. února 2001 se v sále Janáčkovy konzervatoře uskutečnil slavnostní koncert k 10. výročí vzniku Ostravské univerzity.

Záměr prof. Rudolfa Bernátika uspořádat tuto hudební slavnost dává vzniknout rozsáhlé a kompozičně náročné „Symfonii“, která je psána s uměleckou zkušeností a profesionalitou a s organizátorským zaujetím a vytrvalostí.

Introdukce:

Do posledního místa zaplněný koncertní sál Janáčkovy konzervatoře, ovzduší plné napětí a zvědavého očekávání. Vysokoškolský pěvecký sbor Ostravské univerzity řízený prof. Lumírem Pivovarským vítá publikum skladbou Jubilate Deo Ernesta Schummera.

1. věta:

Vynikající představitelka české harfové školy Jana Boušková představuje své svrchované interpretací umění v komorně laděné sólové Sonátě G dur pro harfu Carla Philippa Emanuela Bacha.

2. věta:

Klavírista Lukáš Vondráček, třináctiletý mimořádný student Ostravské univerzity, si pro vystoupení vybírá Variations sérieuses Felixe Mendelssohna - Bartholdyho. Lehkost, s jakou hraje tuto technicky i výrazově velmi náročnou kompozici, doslova bere dech a posluchači mu nadšeně aplaudují.

3. věta:

Krásný tón, nástrojová virtuosita, schopnost dokonale vyjádřit hudební obsah, to jsou stálé atributy, které provázejí výkon klarinetisty Zbigniewa Kalety. V Koncertu Es dur pro klarinet a orchestr, op. 36 Františka Vincence Kramáře je mu citlivým partnerem Komorní orchestr umělecko-pedagogické katedry, který diriguje Stanislav Macura.

KALENDÁRIUM OSLAV

HLAVNÍ AKCE

Duben

**9.-10. 4. Mezinárodní konference:
REGION - SLUŽBY - CESTOVNÍ RUCH**
(Sociodynamické faktory rozvoje regionů)
Filozofická fakulta OU, Čs. legií, Ostrava

**13. 4. Divadelní představení pro studenty
a zaměstnance Ostravské univerzity**
Giuseppe Verdi: Nabucco
Divadlo Antonína Dvořáka v Ostravě

**20.-21. 4. Seznámení s internetem pro veřejnost
a žáky vytipovaných ostravských škol**
Centrum informačních technologií, Bráfova 5, Ostrava

4. věta:

Finále patří Te Deu pro sóla, sbor a orchestr, op. 103 Antonína Dvořáka. Stanislav Macura provede svým gestem spolehlivě sólisty (Eva Dřízgová-Jirušová - soprán, Richard Novák - bas), Komorní orchestr umělecko-pedagogické katedry a Vysokoškolský pěvecký sbor úskalími partitury a přinese přirozené, velmi působivé vyvrcholení.

Koda:

Dlouhotrvající upřímné ovace obecnstva, slova chvály a uznání, pocit dobře vykonané práce.

Hudba „Symfonie“ vstupuje toho večera do všech otevřených srdcí.

ŠARKA ZEDNÍČKOVÁ

FOTO: JIŘINA VEČEŘOVÁ

Ve víru tance

V sobotu 24. února 2001 proběhl ve všech společenských prostorách hotelu Imperial 6. reprezentační ples Ostravské univerzity. Rektor Jiří Močkoř již tradičně otevřel taneční rej, který zahájila skupina Jehlan z Mohelnice renesančním tancem s pochodněmi. Poté nastoupili na parket studenti Pedagogické fakulty Michal Parma a Michael Petr s partnerkami, aby bravurně předvedli ukázky latinsko-amerických tanců. Plesovým hostům sloužily k tanci parkety ve třech sálech. V kongresovém sále vystoupila hudební skupina Proxima, v restauraci Mimosa cimbálovka FIFOUni, kterou tvoří převážně studenti Ostravské univerzity. V baru probíhala diskotéka.

Kolem půlnoci došlo k dlouho očekávanému losování cen tomboly, do které věnovali bohaté dary téměř již tradiční sponzoři - firma F.L.A.M.E. v.o.s. Ostrava, firma SHARP Ostrava, firma OASA Computers Ostrava, firma Linea ART Ostrava, firma Startronic Ostrava, vzdělávací agentura Sluně a firma Repronis Ostrava. Děkujeme všem jmenovaným za vskutku hodnotné ceny a věříme, že nám zůstanou příznivě nakloněni i v příštím roce.

Náš dík patří i zaměstnancům hotelu Imperial, kteří svým vstřícným a vysoce profesionálním přístupem přispěli ke spokojenosti všech 460 účastníků plesu.

JIŘINA VEČEŘOVÁ
FOTO: AUTORKA

Zemřel František Řehoř

Vedení Přírodovědecké fakulty Ostravské univerzity oznamuje akademickým obcím Ostravské univerzity a její Přírodovědecké fakulty smutnou zprávu, že v sobotu 3. února 2001 zemřel ve věku nedožitých 68 let pan doc. RNDr. František Řehoř, CSc.

Narodil se 16. září 1933 v Bernarticích u Tábora. Maturoval na státním reálném gymnáziu v Domažlicích. Vystudoval Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, obor paleontologie (u prof. dr. Josefa Augusty). Do zaměstnání nastoupil u národního podniku Uhelný průzkum v Ostravě. Externí vědeckou aspiranturu absolvoval na Hornicko-

geologické fakultě VŠB v Ostravě v oboru stratigrafie uhelných ložisek. V roce 1965 obhájil kandidátskou dizertační práci na téma „Sladkovodní mlži moravského produktivního silézu a jejich biostratigrafické využití“. V roce 1967 přechází na Pedagogickou fakultu v Ostravě na katedru biologie. O tři roky později se habilitoval prací „Makrofauna a faunistické horizonty československé části Hornoslezské pánve“ a v roce 1977 byl jmenován docentem geologie a paleontologie. Jako vedoucí katedry biologie působil v období 1977 až 1981. Od roku 1981 byl členem katedry geografie. Po vzniku Ostravské univerzity působil na katedře fyzické geografie a geologie Přírodovědecké fakulty. V roce 1990-1991 zastával funkci proděkana pro studium na Pedagogické fakultě v Ostravě a od roku 1991 do roku 1997 byl proděkanem pro studium a rozvoj Přírodovědecké fakulty Ostravské

univerzity. František Řehoř výsledky své práce publikoval ve dvou knižních publikacích, v sedmi monografiích, téměř v desítkách učebních textů a v desítkách sdělení v odborných periodikách. Byl vynikajícím pedagogem, náročným, ale spravedlivým a citlivým učitelem, milovali ho studenti a v němém úžasu i my, jeho kolegové. Zůstává s námi a já bych rád slíbil za kolegy i studenty, že jeho odkaz nebude zapomenut.

Milý Františku, loučím se s Tebou za všechny, kteří Tě měli rádi. Bude nám chybět Tvůj humor, Tvé zneklidňující návrhy na lepší organizaci studia, zavazuje nás Tvůj překrásný vztah k studentům, Tvůj zájem o nápravu věcí obecných.

Odešel člověk, spolupracovník, kamarád.

Čest jeho památce.

**DOC. RNDR. PETR ŠINDLER, CSc.
DĚKAN PŘÍRODOVĚDECKÉ FAKULTY OU**

Za Aloisem Knopem

7. února t. r. zemřel ve věku nedožitých 84 let spoluzakladatel naší školy prof. PhDr. Alois Knop, CSc. Ostravské i opavské veřejnosti byl po léta znám jako neúnavný pracovník pedagogický, vědecký, kulturní, svým spolupracovníkům jako nezištný přítel a vzácný člověk, svým žákům jako vřelý učitel a rádce.

Jeho poslední prací je biografie příznačně nazvaná Život kantorský - život nelehký. Sledujeme v ní životní pouť rolnického synka z Přerovska, který se vlastním přičiněním a pílí stal univerzitním profesorem, ale který také prožil různá období, ovlivněná společenským vývojem u nás.

Prvým zásahem do života bylo zavření vysokých škol nacisty v roce 1939. Přihlásil se tehdy jako čeledín na práci u sedláka, aby nemusel na nucené práce do Německa. Během války pak pracoval jako učitel na sedmi školách, od obecné po měšťanskou. Přitom se stále vzdělával, takže hned po válce vykonal zkoušky z češtiny a němčiny a mohl nastoupit v Opavě jako středoškolský profesor (brzy nato si aprobaci rozšířil i o ruštinu), od r. 1953 působil na Vyšší pedagogické škole, na jejímž zřízení měl také zásluhu. Po přestěhování školy do Ostravy, nyní již pod názvem Pedagogický institut, působil nadále na katedře českého jazyka a literatury, prožil se školou přerod na samostatnou Pedagogickou fakultu a své působení zde ukončil v roce 1971, kdy za podpis pod výzvou „2000 slov“ byl z fakulty propuštěn. Jeho dalším učitelským působištěm byla Jazyková škola v Ostravě, kde se snažil uplatňovat své pestré učitelské zkušenosti a dávat příklad mladším kolegům. Několik let se specializoval na výuku cizinců jihoamerického původu, což ho donutilo zajímat se o španělštinu. V roce 1978 odešel do důchodu.

Rok 1989 zastihl doc. Knopa sice už v letech, ale stále čilého. Proto byl vyzván ke

znovunavrácení na Pedagogickou fakultu, kde mu byla svěřena katedra českého jazyka a literatury s didaktikou. V roce 1990 byl jmenován univerzitním profesorem. Po dvou letech odešel již definitivně na odpočinek. Dožil se tedy toho, že škola, již spoluzakládal, se změnila na univerzitu, a tak se naplnilo i jeho přání, aby budoucí učitelé měli plnohodnotné vysokoškolské vzdělání.

Kromě učitelské a organizační práce se stal profesor Knop známý i svými vědeckými a odbornými pracemi. Zabýval se výzkumem spisovné češtiny ve Slezsku v 16. století, dějinami českého jazyka ve Slezsku a na Ostravsku, vypracoval didaktický model jazykové školy. Napsal Krátký přehled mluvnice českého jazyka pro obyvatele polské národnosti, pro polské školy na Těšínsku spoluvytvářel učebnici češtiny pro 7. třídu. Jeho odborné články vycházely ve sbornících Pedagogické fakulty, v časopisu Červený květ, ve Slezském sborníku, v regionálním tisku. Alois Knop šířil své odborné a pedagogické znalosti i přednáškovou činností, zejména v oblasti kultury mluvených jazykových projevů. Jeho spolupracovníci i žáci oceňovali také jeho lidské vlastnosti: kromě cílevědomosti, houževnatosti, mimořádné pracovitosti a zdravého životního optimismu byl obdařen vzácnou vlastností vytvářet kolem sebe radostné pracovní a lidské vztahy.

Za Jarmilou Premusovou

6. února po těžké a zcela nečekané nemoci odešla PhDr. Jarmila Premusová. Její profesní kariéra začala v roce 1971 po absolvování Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, obor filozofie a sociologie. Podílela se na výzkumné práci v Ústavu pro výzkum rozvoje měst a ve Výzkumném ústavu palivoenergetického komplexu v Ostravě. Působila jako vysokoškolský učitel v oboru filozofie a sociologie na katedře společenských věd VŠB-TU v Ostravě, fakultě ekonomicko správní v Pardubicích a dále na fakultě obchodně podnikatelské v Karvině.

V roce 1995 dala podnět k založení katedry občanské výchovy Pedagogické fakulty Ostrav-

Tyto jeho vlastnosti jsem mohla ocenit vždy, když se sešly naše životní dráhy. Poprvé to bylo v Opavě na Vyšší pedagogické škole, kde byl mým učitelem na katedře českého jazyka. Podruhé to bylo již v Ostravě na Pedagogickém institutu, když zastával funkci proděkana pro studijní záležitosti a byl oporou obou prvních děkanů, prof. Uhra a prof. Sivka. Potřetí jsme se setkali na katedře češtiny v 60. letech, plných optimistických nadějí a posléze zakončených prověrkami, které měly pro nás oba trpké zakončení - odchod z fakulty.

Setkávali jsme pak již občas jen při mých návštěvách v jejich rodině, kde jsem poznala i jeho vzácnou ženu, s níž tvořil nerozlučnou láskyplnou dvojici. Netušili jsme, že se setkáme znovu ještě jednou na společném pracovišti, a to po změně politických poměrů v roce 1989, kdy s námi na katedře prožil své dva poslední kantorské roky a vybudoval novou katedru českého jazyka a literatury s didaktikou Pedagogické fakulty. Zůstával s námi ve styku i nadále, když jsme ho zvali na schůze Jazykovědného sdružení, jehož odbočku kdysi sám v Ostravě založil. Říká-li se o někom, že prožil bohatý, plný a plodný život a že na něho budou jeho žáci vzpomínat v dobrém, pak to platí i o profesoru Knopovi.

PAEDDR. MILENA FRYDRYCHOVA

ské univerzity. Vtiskla katedře koncepci založenou na hodnotách domova a jeho okolí. Tuto koncepci opřela o zkušenosti získané během rozsáhlého sociologického výzkumu v rámci grantu Sociologický a prostorový výzkum pohraničních regionů na česko-polské hranici. Podarila se jí široká participace studentů na řešení grantového úkolu, v jehož rámci otevřela velký prostor didaktickému rozměru občanské výchovy a ukázala budoucím učitelům, jak naučit budoucí občany vnímat hodnoty svého domova a okolí, spolupodílet se na jejich vyhledávání a hledat způsoby péče o tyto hodnoty.

Ve vzpomínkách svých studentů a kolegů zůstane jako člověk, který svou angažovanou prací překročil rámec regionu.

KATEDRA OBČANSKÉ VÝCHOVY PDF OU

S univerzitou se neloučím...

Vzhledem k tomu, že 28. února 2001 odešla ze svého postu doc. RNDr. Alena Lukasová, CSc., dosavadní prorektorka pro informatizaci a rozvoj, požádala jsem ji o odpovědi na následující otázku:

JV: Mohla byste stručně vzpomínat na své působení ve funkci prorektorky OU?

AL: Nemohu nevzpomenout na své pocity na počátku svého prvního funkčního období. Tehdy se mi úkoly související s náplní práce v rámci mé funkce prorektorky pro rozvoj a informatizaci zdály obrovské a realizovatelné až v průběhu mnoha, mnoha let. Vždyť knihovna tehdy představovala půjčovna a knižní sklad, tísňící se v přízemí budovy C, čtyřčlenný kolektiv Ing. Pavla Fojta zápasil s naprostým nedostatkem prostředků pro alespoň základní výpočetní techniku, o informačních technologiích se tehdy ještě nedalo mluvit. Zdravotně sociální fakulta začínala fungovat v pronajatých prostorách ubytovny sester, zbývající tři fakulty se dohadovaly o obsazení

nedostačujících prostor v budovách A, B, C a D.

Sama si kladu otázku, co bylo tím kouzelným proutkem, který během poměrně krátké doby změnil ten počáteční ubohý stav do dnešní podoby. Bylo to zřejmě těch šest let soustředěného úsilí kolektivu kolegia rektora Jiřího Močkoře, kolektivů knihovny, informačního centra a technických útvarů, které postupně realizovalo jasně stanovené cíle, sdílené všemi zúčastněnými. Realizace tak velkých úkolů by nebyla možná, kdybychom se nebyli setkali se vstřícností ze strany investičního útvaru Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a kdyby nám méně bylo přálo štěstí v získávání finančních prostředků z rozvojových grantů.

Já osobně s vděčností vzpomínám na výbornou spolupráci s ředitelkou Univerzitní knihovny Janou Trávníčkovou, s ředitelem Centra informačních technologií Martinem Malčíkem a s investiční technikou Alenou Gardavskou. Využívám této příležitosti, abych jim za tuto spolupráci poděkovala, i když první

z nich už, bohužel, toto poděkování nebude číst.

JV: Jaké jsou vaše další cíle a plány?

AL: Informatika, na jejíž katedře působím, patří sice k nejperspektivnějším, ale zároveň existenčně nejohroženějším oborům Přírodovědecké fakulty. Poptávka po odbornících v informačních technologiích se téměř všude jinde než ve školství projevuje lákavými platovými podmínkami. Za těchto podmínek vybudovat plně a stabilně obsazenou

katedru informatiky poskytující širší nabídku studijních zaměření v oboru je velmi těžkým úkolem. Pokud mi budou síly stačit, chci k tomuto úsilí přispívat, jak je mým zvykem, svým plným nasazením.

Paní docentko, děkuji Vám za rozhovor a přeji ve vaší, vlastně nikdy nepřerušované činnosti na Přírodovědecké fakultě, hodně zdraví, životního optimismu a tvůrčích sil.

JIŘINA VEČEŘOVÁ

Odboráři volili

Základní organizace Vysokoškolského odborového svazu (VOS) na Ostravské univerzitě čítá v současné době 253 členů. Na její nedávné konferenci (6. 2. 2001) byl zvolen nový výbor, který, nenastanou-li žádné vážné okolnosti, bude pracovat po dobu tří let, a to ve složení:

doc. PhDr. Irena Bogoczová, CSc. (FF) - předsedkyně
RNDr. Marie Solárová, CSc. (PřF) - místopředsedkyně
Šárka Helánová (PdF) - jednatelka
Eva Beierová (rektorát) - hospodářka

Členové:

Helena Böhmová, Josef Dlouhý, Jaroslav Michalík, Ing. Věra Götzová, Tamara Mikolájková, Jana Uhlářová a Anna Novotná.

Ve funkci předsedy byl tedy vystřídán doc. PhDr. Tomáš Pavlica, CSc., z Filozofické fakulty OU, pod jehož vedením se výbor schází pravidelně každých 14 dní a průběžně vyřizoval četné žádosti členů (o příspěvky na dětské tábory, úhradu stomatologických ošetření apod.), řešil pracovní-právní záležitosti, hradil výdaje za jazykové kurzy, organizoval zájezdy pro zaměstnance i důchodce, připravoval oslavy Dne učitelů a jiné kulturní akce, vyjednával kolektivní smlouvy (poslední byla podepsána 25. 1. 2001), o čemž vždy své členy informoval prostřednictvím úsekových důvěrníků v zápisech z jednání výboru.

Za sebe mohu sdělit následující:

Na odbory je v současné době možný dvojitý pohled: jedni je považují za něco reliktního, co patří minulosti, jiní tvrdí, že ta správná doba odborů teprve přijde. Je pravda, že v jistých vyhocených situacích se k nim mnozí uchylují jako k nástroji obrany v oblasti sociální nebo pracovní-právní. Neustálý pokles počtu členů v základních organizacích (v celostátním měřítku je to ročně asi 13 procent) činí VOS slabším a chudším. A kruh se uzavírá, protože takovýto VOS nemůže svým členům poskytnout dostatečnou kolektivní obranu. Zvláště nebezpečný je úbytek členů z tzv. horní kvalifikační skupiny zaměstnanců vysokých škol, tedy docentů a profesorů, kteří váhou své osobnosti lépe prosazují oprávněné požadavky - vlastní, svých kolegů či neakademických pracovníků. Touto jakousi rezignací na instituci odborů dáváme vládě možnost neplnit své sliby o prioritě investic do vzdělání. Problémy vysokoškolských pracovníků jsou obecně málo známy a někteří naši spoluobčané mají pak o nás (o našich platech, pracovní vytíženosti apod.) velmi zkreslené představy. Do politiky VOS, kterou ZO na OU hodlá v rámci svých možností podpořit, patří v prvé řadě snaha o adekvátní odměňování za naši práci, vyvíjení úsilí o zřízení sociálního fondu (něco na způsob dřívějšího FKSP), neboť jeho nepřítomnost je jistou formou diskriminace naší „zaměstnanécké kategorie“, jakož i poskytování právní pomoci členům VOS, alespoň v rozsahu platných předpisů.

IRENA BOGOZOVÁ

Na cestě k toleranci a ekumenismu

Snaha vyrovnat se s očekávaným budoucím směřováním naší společnosti k větší toleranci a pluralitě názorů a přesvědčení může nabývat mnoha podob. Jednou z nich je zcela jistě i cesta k ekumenismu, spolupráci v oblasti různých náboženských proudů a názorů, které také stojí před problémem vyrovnat se se současnými postoji a názory moderního člověka.

Na podobných principech plurality názorů a vyznání je založena i práce a výuka na katedře křesťanské výchovy Pedagogické fakulty Ostravské univerzity. Katedra primárně spolupracuje především se Slezskou evangelickou církví augsburského vyznání, její současný magisterský studijní program zaměřený dosud na přípravu učitelů ve studijních kombinacích křesťanské výchovy s angličtinou, němčinou, češtinou a matematikou je však orientován všestranně, nikoli jen na úzce zaměřenou náboženskou oblast.

Z výše zmíněné spolupráce vzešlo mimo jiné i velmi zajímavé setkání v říjnu loňského roku, v rámci něhož navštívili Ostravskou univerzitu generální tajemník Světové luteránské federace (Lutheran World Federation - LWF) dr. Ishmael Noko a tajemník pro evropské záležitosti Oddělení pro misie a rozvoj LWF dr. Olli-Pekka Lassila. V doprovodu biskupa Slezské církve evangelické a.v. Mgr. Vladislava Volného a vedoucího katedry křesťanské výchovy Mgr. Stanislava Pięta, Ph.D., byli přijati děkanem Pedagogické fakulty doc. PhDr. Zbyňkem Janáčkem. Na schůzce byla probírána mnohá zajímavá a podnětná témata vyplývající ze současného stavu české společnosti v oblasti církvi, různých náboženských a sociálních skupin, vývoju názorových proudů apod. V závěru tohoto setkání byly vysloveny mnohé inspirativní podněty a náměty a mimo jiné i pozvání pro zástupce vedení Pedagogické fakulty OU k návštěvě centra Světové luteránské federace v Ženevě.

Ve dnech 3.-6. února 2001 tedy proběhla plánovaná návštěva děkana PdF OU doc. Zbyňka Janáčka a proděkanky pro vědu, výzkum, umění a zahraniční vztahy dr. Diany Svobodové v Ženevě. Tak jako mnoho organizací s celosvětovou působností, má v tomto jedinečném městě s neopakovatelnou atmosférou na břehu jezera a v sousedství alpských masívů své sídlo i Světové ekumenické centrum, v rámci něhož působí mimo jiné i Světová luteránská federace.

Pečlivě připravený a dokonale sestavený program návštěvy byl díky mimořádně obětavé péči hostitelů skutečně bohatý, takže i v tak krátké době bylo možno se seznámit s některými zajímavými a turisticky atraktivními místy jak v Ženevě samé, tak v jejím okolí.

Symbolické a hluboce dojemné bylo zahájení pracovní části programu v kapli Světového ekumenického centra, kde jako každé pondělní ráno proběhla pravidelná mše, již se

dle svých časových dispozic a zájmu pracovníci centra zúčastňují.

Pracovní program návštěvy sestával ze sledu jednání zaměřených jak víceméně zdvořilostně, kdy hosty přijali generální tajemník LWF dr. Ishmael Noko a ředitel Oddělení pro misie a rozvoj dr. Péri Rasolondraibe, tak výlučně pracovní, kdy se zástupci PdF OU snažili získat nové poznatky a najít oblasti a styčné body, v nichž by bylo možno navázat a dále rozvíjet spolupráci jak katedry křesťanské výchovy, tak i dalších pracovišť fakulty.

Ředitelka Oddělení teologie a studijních záležitostí Karen L. Bloomquist je seznámila s prací svého oddělení a možnostmi spolupráce v rámci různých církevních organizací na celém světě. Nabídku spolupráce v rámci sítě výzkumných pracovišť tímto nabídla i členům katedry křesťanské výchovy PdF OU.

Velmi příjemné a inspirativní bylo setkání s Kristin Roaldseth Moyer, tajemnicí pro rozvoj v oblasti lidských zdrojů, jež hostům představila systém nabídek stipendijních pobytů, které LWF zajišťuje po celém světě, a podmínky získávání stipendií v různých oblastech lidské činnosti pro členy církevních organizací.

V rámci svého programu měli zástupci PdF možnost navštívit také Univerzitu v Ženevě, kde se jim věnoval René Rickenmann, zástupce Fakulty psychologie a pedagogických věd. Tématem jednání bylo seznámení s rámcovými studijními programy fakulty, zařazením didaktik jednotlivých oborů do těchto studijních programů i celkovou koncepcí zaměření fakulty v rámci stupňů bakalářského, magisterského i doktorského. Získané materiály by se mohly po eventuálních dalších konzultacích stát zdrojem inspirace při utváření studijních programů i u nás. Spolupráce byla nabídnuta i v oblasti distančního vzdělávání, kdy vzhledem k podobnému stupni rozpracovanosti této problematiky na obou univerzitách bude dokonce možno vyměňovat si zkušenosti v rámci postupných kroků.

S výukovými programy v oblasti náboženské výchovy seznámil hosty Dr. Gert Ruppel, zástupce Světové rady církví. Také v této oblasti se nabízí mnoho možností spolupráce při vytváření a zkvalitňování výukových programů různých oborů i s dalšími zahraničními partnery (např. Německo - Hamburg, Stuttgart apod.).

Další rozměr dalo pracovnímu programu setkání s Peterem N. Provem, asistentem ge-

nerálního tajemníka LWF pro zahraniční záležitosti a lidská práva. Myšlenky a náměty zde vyslovené se týkaly oblastí porušování lidských práv, jimž naše společnost možná nevěnuje dostatečnou pozornost. Přístup náboženských organizací v tomto směru samozřejmě nemůže být restriktivní, naopak se snaží přesvědčovat ty, kteří jsou ochotni naslouchat, o správných humánních přístupech k ostatním lidem a různým sociálním skupinám formou poučení, takřkajíc pozitivní motivace.

Poslední zástupce LWF, který věnoval hostům z Ostravy svůj čas, byl Timo Reuhkala, tajemník pro křesťanskou výchovu a konzultace v oblasti komunikací. Seznámil je s materiálem, v němž jsou zpracovány formy distančního vzdělávání v rámci uzavřené studijní skupiny, a s konkrétní aplikací tohoto programu a způsoby práce s ním.

Závěrem lze shrnout, že návštěva LWF daleko předčila veškerá očekávání. Těch několik málo dnů bylo naplněno neustálým přílivem informací, podnětů a nových myšlenek, jejichž hloubku a rozsah bude možno v rámci navázané spolupráce využívat ještě po dlouhou dobu. V čem se tato návštěva odlišovala od ostatních podobných setkání, byla skutečnost, že při všech jednáních byla zřetelně patrná jak profesionalita, tak především přátelská atmosféra, porozumění, otevřenost a velkorysost, s nimiž se člověk na půdě jiných organizací nesetkává příliš často. Budiž i tento rozměr setkání inspirací pro naši další práci.

DIANA SVOBODOVÁ

**Jste odvážní a odpovědní?
Jste inteligentní?
Máte organizační talent?
Nejste lhotejní vůči dění na
univerzitě?**

Hledáme schopné studenty Ostravské univerzity, kteří by byli ochotni pokračovat v tradici a převzít členství ve Stavovské unii. Ti, kteří nejsou lhotejní k dění na univerzitě, jsou ochotni pomáhat svým kolegům při řešení problémů souvisejících se studiem a mají organizační talent pro pořádání různých společenských akcí, necht' se dostaví dne 27. 3. 2001 (úterý) v 15. 30 hodin na vrátnici Filozofické fakulty Ostravské univerzity na ulici Reální.

Všichni, kteří mají odvahu, jsou srdečně vítáni.

STAVOVSKÁ UNIE STUDENTŮ OU

Nadace Open Society Fund a Vzdělávací nadace
Jana Husa
vyhlašují grantový program

HIGHER EDUCATION SUPPORT PROGRAM 2001

Nadace Open Society Fund a Vzdělávací nadace Jana Husa se dohodly na společné realizaci programu v roce 2001. Za administrativu programu, příjem žádostí a udělování grantů odpovídá Vzdělávací nadace Jana Husa.

Higher Education Support Program (Program na podporu vyššího vzdělávání) je otevřený grantový program určený pro vzdělávací instituce na vysokoškolské úrovni. Jeho cílem je podpořit inovaci a rozvoj vzdělávání v humanitních a společenských vědách.

Podpora je poskytována projektům, jejichž cílem je především:

- inovace učebních plánů, včetně tvorby učebních materiálů, textů a učebnic
- inovace metodiky výuky, metodiky práce se studenty a hodnocení
- přístupnost a interdisciplinarita
- systémový dopad plánovaných změn.

V roce 2001 budou granty udělovány projektům především v těchto prioritních oblastech:

- další vzdělávání
- distanční vzdělávání
- vzdělávání učitelů
- veřejná politika a veřejná správa
- filantropická studia, administrativa a řízení neziskových organizací
- administrativa a řízení vzdělávacích institucí
- studium komunikace a médií
- sociální politika a sociální práce
- občanské vzdělávání k demokracii, k toleranci a k mezikulturnímu porozumění
- evropská integrace.

Postup při podávání projektů: Žádosti o grant přijímá kancelář Vzdělávací nadace Jana Husa v Brně. Pokyny pro vypracování projektu lze najít na www stránkách Nadace, eventuálně budou zaslány na požádání. V případě nejistoty se může žadatel nejprve obrátit na nadaci se stručným popisem projektového záměru, ve kterém popíše cíle projektu, plán realizace a uvede předběžný rozpočet. Projektový záměr posoudí sekretariát nadace, a vyhovuje-li zveřejněným kritériím programu, pracovníci nadace vyzvou předkladatele, aby podle jejich pokynů vypracoval úplný písemný projekt. Upozorňujeme žadatele, že HESP není určen na podporu samostatně vydávaných publikací.

Hodnocení a výběr projektů bude provádět správní rada Vzdělávací nadace Jana Husa na dvou zasedáních: v červnu a v listopadu 2001. K zařazení žádosti na první zasedání je nutno odevzdat úplný projekt do 16. dubna 2001 a na druhé zasedání do 15. září 2001.

Adresa kanceláře Vzdělávací nadace Jana Husa:

Joštova 10
602 00 Brno
tel: +420 (5) 42 21 15 77
fax/modem: +420 (5) 42 21 15 81
E-mail: vnjh@janhus.anet.cz
Internet: http://www.vnjh.sk

Křest první knihy edice UNIVERSUM

DNE 20. ÚNORA BYLA V UNIVERZITNÍM KNIHKUPECTVÍ SLAVNOSTNĚ POKŘTĚNA KNIHA POJEMENOVÁNÍ ZVÍŘAT V ČESKÉ A NĚMECKÉ FRAZELOGII A IDIOMATICE AUTORŮ EVY MRHAČOVÉ, EVY JANDOVÉ A JÜRGENA HARTUNGA. LAUDATIO PRONESLA DR. LENKA VAŇKOVÁ, VEDOUcí KATEDRY GERMANISTIKY FF OU.

Z LAUDATIA DR. VAŇKOVÉ:

„PRVNÍ PUBLIKACE UNIVERZITNÍ EDICE UNIVERSUM JE TAKÉ PRVNÍ KNIHOU, KTERÁ JE DÍLEM MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE PARTNERSKÝCH PRACOVÍŠŤ - KATEDER SLAVISTIKY A BOHEMISTIKY FF OU A INSTITUTU SLAVISTIKY VYSOKÉ ŠKOLY PEDAGOGICKÉ (DNES JIŽ UNIVERZITY) V ERFURTU.“

(FOTO: JIŘINA VEČEŘOVÁ)

Ze života univerzity

* Koncerty studentů umělecko-pedagogické katedry Pedagogické fakulty se uskuteční v aule na Českobratrské ulici vždy v 18.30 hodin.

20. 3. Jiří Dřevjaný - fagot	absolventský koncert
21. 3. Koncert učitelů katedry k 10. výročí vzniku Ostravské univerzity	
23. 3. Soňa Koláčková - violoncello	ročníkový koncert
27. 3. Arnošt Svoboda - klarinet	ročníkový koncert
28. 3. Hana Šnyrchová - flétna	ročníkový koncert
29. 3. Kateřina Bělohávková - housle	
Lenka Zahradníková - klavír	ročníkový koncert
30. 3. Petra Prylová - flétna	ročníkový koncert
3. 4. Alicja Weglorzová - klavír	absolventský koncert
4. 4. Jitka Božoňová - klavír	absolventský koncert
6. 4. klavírní soutěž katedry	od 9.00 hod.
6. 4. Tomáš Kadlubiec - housle	ročníkový koncert
11. 4. Martin Štolba - zpěv	ročníkový koncert
17. 4. Markéta Hyvnarová - housle	absolventský koncert
18. 4. Kateřina Košacká - klavír	absolventský koncert
20. 4. Luděk Hrda - violoncello	ročníkový koncert

Změna programu vyhrazena. Podrobnější informace jsou uvedeny na plakátech k příslušným koncertům.

- MŠ -

2001: Třicet korun za razítko To není „sajens fikšn“...

Studijní oddělení - místo, kde řešíme různé problémy, kde si občas postěžujeme, kam vcházíme s očekáváním pozitivních zpráv, odkud odnášíme a kam přinášíme indexy, to neformální prostředí, které každý tak dobře zná, a kam se rád vrací... se změnilo.

Od počátku letošního roku (a nového milénia) je tady hlučněji. Monotonní hukot počítačů, vyzvánění telefonů, vrkot faxu, cvakání propisovaček a ťukot razítek obohatil zcela nový, pro toto prostředí neobvyklý zvuk - cinkání mincí a šustění bankovek.

Tento akustický jev není náhodný. Ze dne na den se totiž přímo na dveřích studijního oddělení FF OU a na nástěnkách Pedagogické, Přírodovědecké a Zdravotně sociální fakulty OU objevila zajímavá vyhláška s ještě zajímavějším obsahem.

Ti, kteří rádi čísla, si přišli na své. Ostatní jen znovu a znovu pročítali její obsah, některé studentky si mnuly oči, jiní se ujišťovali, zda v dosahu skrytá kamera a všichni dohromady četli: „**Dodatek směrnice č. 21/99 - vystavení standardního potvrzení o studiu ... 30 Kč, vystavení nestandardního potvrzení v češtině... 50-300 Kč, vystavení výkazu o studiu... 60 Kč, vystavení nového výkazu o studiu při ztrátě... 300 Kč, vydání duplikátu vysvědčení... 250 Kč, vystavení duplikátu diplomu... 250 Kč, vystavení duplikátu výkazu o studiu - za každý uzavřený akademický rok... 200 Kč atd.**“

A tak už nechodíme za našimi referentkami na studijní oddělení fakulty s prázdnou, už nedržíme v ruce jen námi vyplněné potvrzení, umolousanou tramvajenku s nevyplněnou kolonkou „*Potvrzení školy (razítko) o studiu ve II. pololetí*“ nebo zápisový list B s proškrtnutým předmětem, který bychom rádi zrušili, teď svíráme v druhé ruce i penězku.

A tak si jen říkáme s Arthurem C. Clarkem - 2001: Třicet korun za razítko. To není „sajens fikšn“, to je realita...

Poznámka: Z podnětu studentů FF OU vznikla Petice proti zavedení poplatků za poskytnuté služby, tu mohou podpořit všichni studenti a pedagogové Ostravské univerzity do 20. března 2001. Vyplněné petiční archy budou předány prorektorce pro studium PhDr. Haně Srpové, CSc. O výsledku „petiční akce“ budeme opět informovat na stránkách Listů OU.

O podobné záležitosti by se měla zajímat např. Stavovská unie studentů, ta ovšem s nikým již delší dobu nekomunikuje - poslední zmínka o Stavovské unii viz Listy OU: březen 2000 (!).

Kontakt: peticeFF@seznam.cz

Univerzita	Poplatek za vystavení standardního potvrzení	První vydání indexu - poplatek	Poplatek za zrušení předmětu	Duplikát indexu - poplatek	Poplatek za kopii diplomu
Jihočeská univerzita v Č. Budějovicích	bez poplatku	bez poplatku	bez poplatku	40 Kč	200 Kč
Slezská univerzita v Opavě	bez poplatku	bez poplatku	bez poplatku	nezjištěno	500 Kč
Masarykova univerzita v Brně	1 Kč	40 Kč	bez poplatku	40 Kč	50 Kč

(z informací studijního oddělení univerzit)

RADIM HORÁK, FF OU

Víte, že...

Útvar dalšího vzdělávání Pedagogické fakulty OU nese od 1. 2. 2000 název „Centrum dalšího vzdělávání PdF OU“ (dále CDV). Bližší a podrobné informace jsou publikovány na webových stránkách.

Centrum dalšího vzdělávání organizuje, obsahově a metodicky zajišťuje, ale je i ekonomicky úspěšné ve vztahu k následujícím druhům studia: studium doplňující, studium specializační, studium rozšiřující, studium mezioborové a inovační.

Může vás zajímat, že

- pro akademický rok 2000/2001 evidovalo 728 zájemců, kteří se přihlásili k uvedeným druhům studia
- v září 2000 přivítalo v 1. - 3. ročníku: 683 studentů doplňujícího pedagogického studia, 255 studentů specializačního studia, 118 studentů rozšiřujícího studia a 142 studentů mezioborového a inovačního stu-

dia (délka studia v uvedených formách činí 2 - 6 semestrů)

- postupně v tomto studijním roce organizovalo závěrečné zkoušky takto: prosinec 2000 - absolvovalo 36 studentů školského managementu, 49 studentů výchovného poradenství pro ZŠ a SŠ; v lednu r. 2001 ukončilo studia 51 studentů z tzv. mezioborového studia VŠB-TU; v tomto měsíci dále ukončilo 66 studentů doplňujícího pedagogického studium mistrů odborné výchovy; v únoru r. 2001 se podrobilo závěrečným zkouškám 108 studentů doplňujícího pedagogického studia vychovatelství; rovněž v tomto měsíci ukončilo 22 studentů inovační studia (základy pedagogiky a psychologie z Českých drah). Další závěrečné zkoušky jsou projektovány na konec měsíce března a začátek měsíce července t. r.

- v tomto studijním roce spolupracuje se 75 externími spolu-

pracovníky (současný stav). Rada CDV je inovována ve vztahu k novému pojetí řízení školství (vznik krajů)

- na 1. českém salonu celoživotního vzdělávání v Praze (5. 10. 2000) se prezentovalo úspěšně
- hledá další spolupracovníky pro následující obory: didaktika odborné výchovy, didaktika vybraného odborného předmětu, ekonomika vzdělávání, speciální pedagogika
- na podporu studia vydává tzv. studijní opory, kterých bylo zpracováno již 45 (tzv. miniskripta). Mezi poslední tituly např. patří: V. Šiler: Vybrané kapitoly z etiky pro pedagogy, I. Pavlas: Psychologická problematika v činnosti výchovného poradce, J. Podešva: Základy práva pro řídicí pracovníky ve školství, E. Krejčová: Základy sociální psychologie, T. Bouda: Vzdělávací politika a vzdělávací soustavy,

J. Slezák: Úvod do teorie a organizace výchovného poradenství, L. Tesárek: Pedagogická diagnostika v řízení školy

- studium navštěvují studenti pocházející nejen ze severní Moravy, ale např. i ze Žďáru nad Sázavou, Znojma, Kamenického Šenova, Uherského Hradiště a z dalších míst
- zaznamenává nebyvalý zájem o studia, která organizujeme. K 5. 3. 2001 má zájem v naší instituci od nového studijního roku studovat 587 uchazečů (nejvíce v doplňujícím pedagogickém studiu).

Centrum dalšího vzdělávání Pedagogické fakulty Ostravské univerzity je připraveno nanažčené a další aktivity rozvíjet ve vztahu k požadavkům profesních, ale i dalších organizací, a to za předpokladu příhodných podmínek.

JMČ

Pan Kredit podruhé ...

Aj, po úvaze zralé a předlouhé a po faktech několika na universitě blíže neurčené vyskytujících se, nutí nás okolnosti určité opět - pro někoho možná populární, pro někoho možná nepopulární - postavíčku jistého Franty Francka oživit.

Tak tedy veřejnosti přeširá, budiž známo ti, že na universitě oné, jak předesláno bylo, pan Kredit vyskytnul se.

S nikým skutečnost tato konsultována nebyla, jak ze strany vyučujících, tak ze strany studentů. Jednoho krásného (nebo škaredého?) dne byl na školu tuto pan Kredit zavlečen. A s ním i machinace rozsahu takového, za které nemusel by se v žádném případě nikdo stydět, dokonce ani odborníci takoví, jako ku příkladu pan Kožený, Šrejber či jiní. Zatímco u pánů těchto jednalo se, a i nadále jedná se, o machinace finanční, u školy oné jedná se o machinace s předměty. (S)prostě a zkrátka předměty jednotlivé s takovou frekvencí přesouvány jsou, že člověku normálnímu, po studiu prahnoucímu, nad tím vším zůstává stát..., tedy rozum, případně i vlasy na hlavě. A aby vše tak zcela jednoduché nebylo, v rámci pana Kredita předměty zcela nové na svět uvedeny byly.

Pro názornost lepší ku příkladu předmět XY mějme. Nejprve po předmětu tom ni vidu, ni slechu, avšak v době, kdy Franta prázdnin zasloužených mezi ročníkem třetím a ročníkem čtvrtým užíval si, vymyslel někdo a schválil především, že předmět XY zavede se, a to způsobem následujícím: V semestru letním ročníku třetího budou přednášky ku předmětu tomuto dvě hodiny týdně a navíc dvě hodiny týdně i cvičení, přičemž předmět ten zápočtem zakončen bude. A v semestru zimním ročníku čtvrtého pak předmět pouze cvičením (po dvou hodinách týdně) pokračovatí bude a zde již zkouškou zakončí se. Franta tak do svízelné situace dostal se, neboť v době, kdy v ročníku třetím studoval, předmět onen neexistoval. Když do ročníku čtvrtého nastoupil, předmět již zaveden byl, ovšem nikdo nedomyslel onu věc závažnou, že Franta z míst vyšších donucen jest pouze třetinu jednu předmětu XY absolvovat (třetinu jednu tvoří přednášky v ročníku třetím, třetinu druhou cvičení v ročníku též a třetinu poslední pak cvičení v ročníku čtvrtém) a ihned zkouškou zakončití jej. Navíc na fakultě „pédé“ další komplikace v podobě praxe souvislé v semestru zimním ročníku čtvrtého vyskytuje se, a ta polovinu semestru zaujímá, takže z třetiny původně plánované nakonec jen nepatrný zlomek odučen jest.

A nyní, studente, pomoz si, jak umíš. Jsi přece na universitě.

Tak pokračovati bychom mohli, neboť další z předmětů imaginárních, třeba YX, v ročníku druhém absolvoval. Ovšem s příchodem pana Kredita, právě v době mezi ročníkem druhým a třetím, předmět ten do ročníku třetího přesunut byl, takže Franta správně měl předmět zcela nepochopitelně znovu absolvovat. Jediným štěstím jeví se fakt, že na universitě oné rozumní lidé stále ještě setrvávají, takže vše jednoduše vyřešilo se, když vyučující nejprve nad nesmyslností absolvování opětovného předmětu téhož upřímně podivil se a následně jej do indexu bez průtahů jakýchkoliv dalších „přepsal“.

Z výše uvedeného ku závěru obecnému tomuto dostaneme se: První chybou bylo, že pan Kredit na školu násilně zavlečen byl, a to ihned, nejen pro všechny studující, ale i vyučující a správce systému toho. Daleko lepší bylo by, kdyby sem nenápadně přicházel, tedy pouze pro ročník první. Následující rok pak pro ročník první a druhý, další pro první, druhý a třetí a tak dále, což příznivý dopad mělo by nejen pro studenty, ale také pro místa vyšší. Studenti studující pod panem Nic v klidu pokračovali by, studenti nově přichozí pak již pod panem Kreditem vedeni byli by. Místa vyšší tak postupně na systém nový zvykla by si, kdy první rok pouze pětinu až čtvrtinu studentů (podle délky studia) pod systémem tímto vedla by, rok druhý pak pětiny popř. čtvrtiny dvě, rok třetí tři atd.

Druhou chybou pak bylo, že systém ten převzat jest. Převzat jest z university jiné, cca 450 km vzdálené, možná s úpravami jakýmsi, ovšem ty po hlubším prozkoumání jeví se jako nedostatečné zcela. Pak hlouposti takové stávají se, kdy studentů část předmět jistý jako povinný má a zkouškou zakončen jest, část studentů pak předmět ten samý jako výběrový zvoliti může si a zakončen pouze zápočtem jest, takže chudák vyučující předmět tentýž do několika „úrovní“ rozbití musí, přičemž tyto úrovně současně v hodině jedné nutno aplikovati jest.

Nebo studenti k učebně dostaví se, nikdo z vyučujících dobu dlouhou nepřichází, a proto po akademické čtvrtroce takzvané studenti rozhodnou domů se odebrati, avšak před tím ještě vedoucího katedry o informaci požádají. Ten vzápětí na to sdělí jim, že se neví, kdo předmět onen (třeba pro změnu YZ) vyučovatí má, ať další týden přijdou. Snad se bude více vědět. Existuje předmět, ne jeden, ale více, tedy správně řečeno předměty,

u kterých v systému informačním dočteme se, že jej vyučují p. prof. A, B, C, přičemž pánové tito na škole půl roku již nepůsobí. Jistě, že u předmětu YZ neví se, kdo vyučovatí jej má, neboť právě u něj v systému informačním uvedeno jest, že vyučuje jej právě p. prof. C. Nikomu z ostatních, skutečně vyučujících, tak logicky předmět YZ na rozvrhu neobjeví se. Zde vidíme, kterak systém celý aktuální jest a pro potřeby university ihned a bez problémů využitelný.

Dále příklad uvéstí můžeme, kdy předmět jistý nějakým počtem studentů limitován byl. Počet tento dán velikostí učebny jest a schopnostmi přednášejícího taktéž, kdy nereálnou jeví se možnost pro, ku příkladu, 400 studentů přednáseti. Pak osoba nějaká, která navíc ani jednu hodinu nevyučuje, sama za sebe rozhodne se, že limit tento zruší, čímž na předmět onen dvojnásobek množství původního studentů zapíše se. Poté do situace dostaneme se, kdy předmět tento na učebnu o kapacitě 50 míst nasazen byl, avšak najednou vyučující s hrůzou zjistí, že na předmět tento 100 studentů docházeti bude a navíc někteří jej jako povinný zapsán mají a někteří pouze jako volitelný (viz výše uvedené). A tak bychom dále a dále a dále a dokola pokračovatí mohli.

V dopravních prostředcích veřejných pak hodnocení systému celého z úst vyučujících přímo zaslechnouti lze, které o stavu skutečném věci napovídá. Pokud vynecháme výrazy nepublikovatelné a nahradíme je klasickým pípnutím cenzurním, zní takto: „Píp, můžeš mi říct, která píp ten kredit na školu přitáhla?“

PAVEL JANEČEK,
Pof OU

P.S.: V článku minulém, v Listech květnových roku 2000 uveřejněném, došlo k úpravě textu následující: Zatímco autor psal: „A v ročníku třetím byl se slávou prevelikou přiveden na školu tuto pan Kredit, před kterým byli nuceni padnout na zadnici svou i ti nejvyšší...“, redakci svévolně text tento bez jakýchkoliv konzultací či alespoň upozornění změněn na tento byl: „A v ročníku třetím byl se slávou prevelikou přiveden na školu tuto pan Kredit, před kterým byli nuceni ustoupit i ti nejvyšší...“.

Závěrem tedy povinností dodatí jest, že na znění původním autor nadále trvá a taktéž redakci prosí, aby i článek tento ve znění původním, tedy bez úprav jakýchkoliv v tisk uvedla, za což jí předem děkuje.

V 19. století by nezaváhal ani na okamžik a ihned políbil půdu své vlasti

Jak jsme již uvedli v Listech OU č. 1, počátkem prosince loňského roku, v průběhu slavnostního zasedání Vědecké rady Ostravské univerzity, byl udělen přednímu světovému germanistovi prof. Dr. Peteru Demetzovi akademický titul doctor honoris causa. Projev prof. Demetze, který při této příležitosti přednesl, byl natolik zajímavý, že jsme se rozhodli vyhovět přání mnohých kolegů a uveřejnit jej v plném znění.

Nemohu se zbavit pocitu, že první exil, těch 40-50 tisíc uprchlíků po puči v roce 1948, který jiní nazývali Vítězný únor, zdaleka není tak přítomen ve společenském a politickém vědomí, jak by si to uprchlíci byli přáli. Neznám nikoho, kdo se vrátil na bílém koni, o němž jsme my uprchlíci v barákách tolik mluvili - čas na rozhovory, to bylo také to jediné, co jsme měli. Že uprchlíci hájí naděje, které se ukazují být pouhými iluzemi, patří k pravidlům moderních dějin - nechci se tu oddat sentimentální sebelítosti, spíše si kladu nepohodlné otázky a pokusím se na ně odpovídat. Problém exilu (prvního 1948 a druhého 1968) se úspěšně a vzpurně vyhýbá pozornosti sociologů a historiků, a proto mi nezbyvá jiná možnost než se dotazovat své vlastní subjektivitu.

Exil? Jakýpak exil? Zatímco toto píšu, skláním se nad psacím stolem v Connecticutu, za oknem pozdní podzimní listí - kdyby ranní poštu nepřišel připsal od společnosti „American Friends of the Czech Republic“, která mě žádá o mírný poplatek ve výši 35 dolarů, zajisté bych si zdaleka nevzpomenul na fakt, že i já vlastně náležím k exulantům z roku 1948 - jinak se mi vědomí exulantství v každodenní práci dočista (úplně) rozplývá.

Nebo snad ne? Ne každý z nás je heroický Mickiewicz, ale moji nehrdinští a nyní američtí spoluobčané, kteří roku 1948 putovali přes lesy a přes kopečky, nejsou a nikdy také nebudou schopni oddělit myšlenky na své vlastní mládí od reflexí o osudech Československé republiky; a když už sám Karel Marx (jiný exulant) pronesl, že dějiny v okamžiku emigrace ustrnou (co následuje po nich, nemění již zřehla nic na předešlém), i já sám mám dostatek osobních důvodů k tomu, abych myslel na onen okamžik, kdy jsme my, skupinka studentů (vedeni jedním lesaznalým skautem z Klatov) za noci přeskočili neviditelnou linii mezi hraničními kameny. Pro každého z nás to byl nanejvýš soukromý historický okamžik, ale nikdo neronil romantické slzy, a musím přiznat, že jsem jednou pořádně rozhněval spisovatelku Libuši Moníkovou, když jsem jí řekl, že jsme se tenkrát, kráčeje do nejistoty, smáli (tak nejisté to ale přece jenom nebylo, neboť nás nejdříve zatkla bavorská hraniční policie a poté následujícího dne předala CIC). Smáli jsme se ne snad proto, že bychom byli komedianti, jako spíše z toho důvodu, že z nás spadlo břímě a že padlo rozhodnutí, a to po mnoha dnech mlčenlivého napětí - neboť kolika lidem bylo možné říci, že batohy už byly sbalené, a my po celé měsíce hledali kontakt na nějakou spojku, které bychom mohli důvěřovat? Můj přítel Ossi Stein, který za 2. světové války sloužil u čs. letectva v Anglii a roku 1945 se vrátil, se v roce 1949 pokusil uprchnout, ukryt v brzdových táhlech paříž-

ského rychlíku, tam ho ale objevili a odsoudili k sedmi letům nucených prací v Jáchymově.

Nemohu vzpomínky na svá ranější léta oddělit od historických okolností let 1948/49, od myšlenek na naše uprchlické tábory v Bad Aiblingu, Ludwigsburgu nebo Valce u Norimberku, první redakční sezení Rozhlasu Svobodné Evropy, která se konala v mnichovských hostincích, neboť jsme neměli žádné jiné prostory k dispozici (kapelník Nelhybl spal, nenacházej vhodnější místo k odpočinku, po dlouhé měsíce v koupací vaně), rozhovory s Pavlem Tigridem a Janem Čepem, jehož psací stůl stál hned vedle mého, a později, už v New Yorku (kde jsem jen docházel na návštěvu do redakce v 57. ulici), kávu s Egonem Hostovským, anebo v okrese Queens, kde bydlelo mnoho českých vystěhovalců, večeri u Ferdinanda Peroutky, v jehož obýváku stál ze záhadných důvodů starodávný kolovrátek. Mnozí z nás si tehdy ještě mysleli, že jsme něčím docela extra, něčím jedinečným, totiž exulanti v tradici Komenského a Bratří, a tento politický moment že nás odcizil od starousedlíků, kteří ještě měli své Sokolovny, a do Států emigrovali ze zcela odlišných důvodů než politikých, jako ti chudí čeští farmáři v Nebrasce, o nichž napsala Willa Cather klasickou knihu. Rozdíl exulant (politický) a emigrant (ekonomický) nám stále ještě vířil v hlavě, když jsme se dozvěděli, že nás stejně většina našich spoluobčanů doma nazývala pouhými emigranty, kteří do jednoho utekli za vidinou kapitalistického zlata, nemluvě o vlně po roce 1968, jejíž účastníci prý byli k nerozeznání od zlatokopů. S trochou skepse jsme také slyšeli, že slavný moravský autor si stěžoval, že se mu během jeho úředně doporučeného vystěhování do Paříže nepodařilo umístit kompletní sbírku gramodesek do malého vozu, v němž odjížděl. Fešácký to exil!

To první, čemu jsem se v průběhu let v exilu naučil, byla nedůvěra vůči tradičním kategoriím exulant/emigrant a nechápat je ani tak metafyzicky a ahistoricky, jako spíše historicky a v jejich sociologické relativitě. New York byla pro tento trénink nejlepší škola, ne z toho důvodu, že se zdál být místem, kam se kdekdo právě přistěhoval, nýbrž proto, že se skupinky přistěhovalců střídaly a vzájemně si tak postupovaly obytné okrsky. Když jsem začátkem 50. let přišel do New Yorku, byla Broadway, vedoucí od Times Square severně ke Kolumbijské univerzitě, obydlena dvěma skupinami přistěhovalců - starší, německo-česko-židovskou z roku 1938-39, která povětšinou bydlela na Riverside Drive, a svítilo-li slunce, posedávala na lavičkách, ostrůvcích v broadwayské vřavě. Druhou skupinu tvořili Portorikánci, kteří nyní, zatlačování černým obyvatelstvem Harlemu, postupovali ze severu na jih, do obytných lokalit Židů, také jakási West Side

Story, ale bez zpívaného textu. Dnes je tomu jinak; jen pramálo Židů z oné staré generace zde ještě žije (kavárna Eclair, kde se mluvilo německy, maďarsky a česky, je dávno uzavřena), a obytné oblasti jsou propletenější než kdy předtím, především imigranti ze Střední a Jižní Ameriky v okrajových čtvrtích, a schopní mladí američtí yuppies, čerstvě po studiích a už v prvním zaměstnání, nezřídka bydlí po třech a čtyřech, neboť ceny nájemného se vyšplhaly do závrtných výšin.

Od roku 1948 a 1968 uteklo mnoho vody, staré rozdílly jsou dávno pokryté vrstvou prachu; a ti moji bývalí spoluobčané, věřící především v ekonomické důvody emigrantů, jsou vlastně stejného názoru jako Americké imigrační oddělení, které se stále ještě snaží rozlišovat politické od ekonomické azylantů, jako by to bylo tak snadné. Já sám jsem se již dávno vzdal víry v protikladné motivy (především pomyslím-li na Haiti nebo Kubu) a raději věřím v ideu seberealizace, kterou si každý člověk nese v sobě, takové a makové chce to Já být, a to a ono chce znamenat ve světě, uprostřed situace, v níž se prolétají ideologické, hospodářské a psychologické motivy. V našem světě technologie a komunikace se každá seberealizace pojí se vzděláním, výchovou, tréninkem a kvalifikací a mladý člověk, který chce obstat coby mikrobiolog, lingvista, kardiolog nebo počítačový expert, nemá o nic méně důvodů než před dvěma generacemi proč neopustit společnost, která jeho nárokům třeba nedostačuje nebo mu hází příliš mnoho klacků pod nohy. V takových úvahách jsou vlast a národ relativnějšího významu. Anglie a Amerika mají již dávno polyetnickou společnost a v samotném Německu, zemi to Herderově, politická elita nyní přemýšlí z ústavních důvodů o tom - co je to federální republika Němců, Turků, Italů, Řeků, Rusů a Židů na cestě z Izraele.

Lidská podezřívavost, že všichni emigranti jsou do jednoho zlatokopové, pohrdá oprávněným přáním každého jednotlivce být šťastný svým vlastním způsobem. Náš krajan Sigmund Freud mluví o „Selbstglück“. Proto věřím, že se v nejruznějších vlnách vystěhovalectví, exulantů, uprchlíků či emigrantů, začalo rýsovat budoucí hnutí, které dnes proměňuje a stupňuje zeměpisnou a sociologickou mobilitu společnosti. Do popředí vystupuje jednotlivec, veden svou myšlenkou seberealizace; a ačkoli se jistě vyskytovali politikové, kteří doufali v možnost většího vzdoru zvenčí, než kolik jim bylo dopřáno zevnitř, a některé naivní hlavy věřily v uskutečnění razantnějších kšeftů na Západě než doma, bylo by mylné podceňovat historickou situaci, v níž byly viditelné budoucí tendence takřka ještě v historickém zamaskování a kostýmech, jako něco docela minulého, a ignorovat anticipační element; není nemožné,

V 19. století by nezaváhal ani na okamžik a ihned políbil půdu své vlasti

že se v budoucnu každý mladý člověk toužící se kvalifikovat v otevřeném světě jednou ocitne ve stavu, který by dřívější generace nazvaly exilem. V této nové a mobilní situaci by nám byl užitečnější Komenský než Kollár nebo Jungmann, totiž právě kosmopolita a pragmatik Komenský, jenž ze svých jazykových myšlenek nevyločil ani Afriku, Asii a Ameriku, nikdy nezaměnil touhu po vlasti s filozofií a v jednom ze zanechaných rukopisů přemýšlel o tom, do jaké míry by měl člověk, pracující ve světě, ovládat alternativy jazyků, - svou mateřštinu, která měla a má právě takovou platnost jako mateřské jazyky všech ostatních lidí (Panglottia), možnosti všeobecného nebo dokonce kontinentálního funkčního jazyka (Polyglottia) nebo i nutnost myslet a psát v umělém, takřka algebraickém jazyce pravdy, který by byl nadřazen všem přirozeným jazykům. To vše zcela oproštěné od sentimentu, kocourkovských starostí, od národních a nacionalistických mytologií a diktátů.

Kdybych nálezel k fenomenologické filozofické škole a analyzoval svou zvláštní situaci, pravděpodobně bych musel konstatovat, že se kontinuita mého amerického každodenního vědomí, že jsem exulant/emigrant (stručně: „Američan z Vysocán“), přerušil jen tehdy, vzpomínám-li na své mládí nebo vracím-li se do České republiky. Podivná, ale nikoli překvapující dialektika: nikdy se osobně necítím více americky, než když jedu v taxíku z pražské Ruzyně přes Bílou horu do Starého Města nebo z ostravského nádraží tramvají č. 2 (např.) na zastávku na rohu Českobratrské ulice. Americká zkušenost se tře o pocit domova a činí mě zvláště citlivým vůči pokusům taxikáře mě podvést - ale to se vždy děje jen v Praze, nikoli v přátelské Ostravě. Jinou skutečností, již jsem se přiučil v exilu, a která mi, nacházím-li se opětovně v republice, zabraňuje sžít se se zvyklostmi mých bývalých spoluobčanů, je má víra v princip dobrovolných hasičů, mohu-li to tak definovat, tím myslím dobrovolnost jednotlivých občanů, kteří se za účelem realizace nějakého společného cíle spontánně spojí, aniž by čekali, jestli a kdy tak učiní příslušné úřady a organizace. V čekání na úřady a v odklonu vůči možnostem spontaneity ještě vězí dědictví z dob c.k. rakouské monarchie, dědictví stále přežívající, které je patrně všude tam, kde, jak řekl Benjamin Kuras, je vlastní odpovědnost odsouvána na „oni“, nebo, mám-li ho citovat zcela přesně, na rodiče, učitele, vrstevníky, kapitalisty, komunisty, policii, stranu, anonymní aparát, Rusy, Francouze, planety, hvězdy - není třeba ve výčtu pokračovat, chci-li říci, že jsem se v exilu naučil nedůvěřovat této „oni“-odpovědnosti - já nic, já muzikant!

Jsem nyní na nejlepší a nejbláhovější cestě pozvednout svůj didaktický ukazováček a poučovat namísto toho, abych uvedl, co jsem se já sám naučil. Profesori mají zpropadený sklon poučovat neustále druhé, i v případě, že ti druzí jsou rovněž profesori. Proto se omezím na své

pracovní zkušenosti a musím zde ihned přiznat, jaký jsem pocítoval nedostatek při zjištění, že moji zdejší kolegové na germanistice, komparatistice a jiných neofilologických oborech ještě nezaložili žádnou dobrovolnou organizaci s cílem reprezentovat své vlastní zájmy; s „oni“, ať je to kdo chce, je zjevně těžké pořízení. Před nedávnem jsem se zúčastnil zasedání na jedné sousední moravské univerzitě a byl jsem mile překvapen rozhodnutím některých kolegů a kolegů vytvořit pracovní organizaci, ale zároveň i zklamán skutečností, že se ne všichni z Plzně, Prahy, Budějovic atd. atd. rozhodli pro účast a většina přítomných veskrze nebyla přesvědčena o přínosu dobrovolné organizace. Poté jsem se ocitl na pódiu, kam jsem ale očividně nepatřil, v roli svědka, a ani nevím, bylo-li mé svědectví vlastně vítané, rozuměl jsem tomu, že se po čtyřiceti letech nuceného členství v té nebo oné organizaci vyskytují pochybnosti o smyslu a užítku takového odborného seskupení (a dobrovolného zvláště) - proč by si nemohl každý hrabat na svém vlastním písečku. Pravděpodobně ode mě nebylo příliš moudré začít mluvit o analogické americké organizaci všech neofilologů (novo-), o Modern Language Association (Moderní jazyková asociace), neboť není možné přenášet poměry jedné země na zemi docela jinou. Tato organizace čítá přibližně 40 tisíc členů, spojuje neofilology všech amerických kolejí a univerzit, každoročně vydává světovou bibliografii kritických odborných prací a čtvrtletník, v němž publikovat náleží k nejvyšším privilegiím amerických filologů.

Dříve vládla také na amerických vysokých školách evropská tradice starších pánů, kteří sem tam někomu zatelefonovali a tu a tam tak pěkně do teplého místa usadili své oblíbené žáky - dnes se to má jinak, neboť zákon požaduje veřejné vypsání učitelských míst a každý, kdo se cítí být dostatečně kvalifikovaným (díky diplomu, publikační aktivitě a doporučující zprávou), se může o místo ucházet a následně projít předepsaným procesem rozhovorů, které si kladou za cíl ukázat ctosti adept(-ky) v jasnějším světle, nebo také ne. A to je pouze jeden příklad z mnoha, který ukazuje, do jaké míry může dobrovolná organizace změnit přinejmenším akademickou obec.

Rád bych se zde ale ještě zmínil o třetím sklonu nebo také zvyklosti, kterou jsem si v průběhu let mého amerického exilu přisvojil. Nic snadného, neboť tato zvyklost je lehounká jako ptačí pírkó a zároveň tak těžká jako dějiny lidských vztahů, a překážky spojené s interpretací, spočívající v tom, že ne jen věc samá, nýbrž také s ní se pojící význačná jména neznamenají to samé ve dvou rozličných společnostech; lingvisté znají tento problém z diferenční segmentace barevného kontinua v rozdílných jazykových rodinách. Mluvími o věštní skupině slov kidding, to kid, kid me not (dělat si legraci, vodit za nos). V anglických slovnících nalézáme podobnost se skupinou sloves jako to

fool (ošidit), to trick (napálit), to tease (škádlit) a v češtině je to blízkost slovům škádlit, šprýmařit, žertovat, předstírat, ale to nejsou absolutní synonyma, jako spíše cosi přibližného - kidding se vyskytuje jen za určitých, ale ne za jiných sociálních okolností. Etymologie, která staré norské slovo kid (kúzele), přesouvající se kolem roku 1200 do angličtiny a také kolem roku 1600 znamená dítě, zde nepomůže v té míře jako filologická vzpomínka na fakt, že se v polovině 19. století začalo to kid, kidding užívat ve způsobu konverzace zlehčujícím věci, jako by se promlouvalo k dítěti.

Smavý konverzační způsob slova kidding uskutečňuje zmírnění formálnosti v určitých přesně vázaných situacích. Hledá mezi mluvícími partnery rovnováhu, v níž zřetelně vystupuje do popředí ona stará egalitě (rovnost) liberální revoluce nebo občanská rovnoprávnost, a to jest rozhodujícím momentem. Nápadné na celé věci je, že se kidding objevuje především na místech, kde se uprostřed formality a byrokracie žádná smavost neočekává, např. v kanceláři daňového úředníka, host a číšník/číšnice, policista a dopravní hříšník. Každý, kdo už někdy vypil kávu v nějakém Drug store (venku vlna veder ve výši 100 stupňů Fahrenheita), zná mateřsky působící číšnice se starostlivými dotazy typu, je pro tebe venku dost teplo?, nebo bon mot rozhovor s číšníkem v newyorské restauraci (všichni mladí číšníci jsou herci bez angažmá), na kterém se vyzvídá, jaká že bude jeho další role (společnost je mobilní, pozitíí bude Hamlet na jevišti, tak ho přece musím obdivovat). Kidding tedy ne pouze mezi přáteli, nýbrž výhradně mezi cizími, demokracie jako komunikační praxe, jí jsem občan, ty jsi občan, a zítra jsou naše role vyměněny. Toto všechno jsem si nanejvýš zřetelně uvědomil, když jsem nedávno v rozmezí jednoho týdne letěl z New Yorku do Prahy a zpět, tam mě americký imigrační úředník přátelsky pozdravil slovy: welcome home, Sir, ačkoli z mého pasu jistě postřehl, že mé rodiště leží docela jinde. V Praze to bylo trochu jiné - nokidding, vztekla policistka prolístovala v pasu snad každou stránku, zatvářila se nanejvýš kysele a poté mlčky, ale o to více energicky vystřelila na papír razítko, až se budka hýbala, a já jsem se mohl nadále jen oddávat zbytečným fantaziím, jaké by to bylo jiné, kdyby se jen trochu pousmála a zeptala se: A to jste zase u nás, pane Demetz, a co Vás sem pořád táhne? A já bych jí, kidding, odpověděl: Ani nevím, jestli Janáček či dvanáctka Radegasta, anebo ostravské procházky. A přece, to ještě nebyl konec mého dobrodružství. Když jsem opět vycestoval - co se to stalo? - policista se usmíval za svou přepážkou, pas mi podal elegantním pohybem ruky a řekl nádherné slovo: Děkuji. To byla ta skutečná revoluce, to slůvko mi hřmělo v hlavě, a kdyby se to vše bývalo odehrálo v 19. století, nezaváhal bych ani na okamžik a ihned políbil půdu své vlasti.

Adaš zpíval v Německu

Většina z vás se už asi se jménem Adaš na Ostravské univerzitě setkala, mnozí jste se zúčastnili i některého z našich koncertů. (Pro nezasvěcené malé vysvětlení: pod hebrejskou zkratkou Adaš se skrývá kurz „Hebrejščina písněmi“, který na Filozofické fakultě OU vede doc. ThDr. Tomáš Novotný.)

Od podzimu roku 1998 až do současnosti jsme „odzpívali“

řadu koncertů a vystoupení, všechny v rámci České, popřípadě Slovenské republiky (Ostrava, Těšín, Valašské Meziříčí, Praha, Hradec Králové, Bratislava, Banská Bystrica...). O víkendu 17.- 18. 2. se však situace změnila; absolvovali jsme totiž první „skutečný“ zahraniční zájezd - a to do německého Erfurtu.

Koncert se konal v sobotu v místní Malé synagoze před asi

stovkou posluchačů (viz oznámení o konání koncertu z německého tisku). Určitá nervozita, kterou jsme všichni pociťovali, se brzy rozplynula a nadšení tamních židovských usudníků v průběhu vystoupení rychle rostlo. Nakonec jsme sklidili nečekaně velké ovace a obecenstvo si přímo vynutilo ještě několik přídavek. Živý zájem o hebrejské melodie se projevil

Kleine Synagoge lädt ein

Am Sonnabend, 17. Februar, um 18 Uhr, findet in der Begegnungsstätte Kleine Synagoge, An der Stadtmünze 4/5, in Erfurt, ein Chor-Konzert mit dem Hebräischen Chor der Universität Ostrava, statt. Unter Leitung von Dozent Thomas Novotny werden religiöse und weltliche Lieder vorgetragen.

i nemalým zájmem o naše CD.

Po skončení koncertu a po slavnostním rautu nás správce synagogy pan Kestel provedl celou modlitebnou (mohli jsme vidět např. unikátní dochovanou židovskou rituální lázeň, tzv. mikve) a poté i historickým jádrem Erfurtu. Při pozdně večerní procházce jsme si - mimo jiné - prohlédli hlavně starou židovskou čtvrť s její jedinečnou kramářskou uličkou Krämerbrücke.

V neděli pak naše písně oživily ještě katolickou mši v místním kostele a odpoledne nás už zastihlo opět na cestě - tentokrát zpět do České republiky, do Ostravy.

Vřelý dík nás všech patří štědrým německým hostitelům, zvláště panu Kestelovi, a zároveň naší spolužačce Lucii Máčalové, která vystoupení sjednala a skvěle organizačně zajistila celý zájezd.

Akce „Německo“ byla však v určitém smyslu pouze generálkou před náročným programem, který nás čeká ve druhé polovině března. Pilně se totiž připravujeme na čtrnáctidenní koncertní turné po USA - držte nám tedy palce, ať vše dobře dopadne!

JANA VERNEROVÁ

Cestování šité na míru pro studenty a mladé

- **levné letenky**
- **kurzy angličtiny**
v Anglii a na Maltě
- **práce pro studenty**
v USA a ve Francii
- **levné ubytování**
- **spolehlivé cestovní pojištění**
- **karta mladých IYTC**
pro absolventy VŠ
- **karta ISIC v ČD centrech**
– slevy na železnici pro studenty

Více informací: www.gtsint.cz

GTS international

GTS Denisova 2, 702 00 Ostrava 1
Tel.: 069/611 53 24, 611 53 26, fax: 069/611 53 28
E-mail: gts.ostrava@gtsint.cz

Uzávěrka dalšího čísla je ve středu 4. dubna 2001 do 10.00 hod.

Listy Ostravské univerzity, č. 3/2001, roč. 9 ● Vydává Ostravská univerzita, č. registrace MMO - 74/93-PP ● Internet: <http://www1.osu.cz/Rektorat/aktuellisty.htm> ● Kontaktní adresa: Ostrava 1, Dvořákova 7, 701 03, tel.: 069/6160 139, fax: 069/6160 139 ● e-mail: jirina.veceroova@osu.cz ● Redakční rada: Jiřina Večeřová - šéfredaktorka; PhDr. Emílie Demlová, Dr.; PaedDr. Milena Frydrychová; PhDr. Jaroslav Galíčák; Mgr. Darja Jarošová; doc. RNDr. Erika Mechlová; PhDr. Šárka Zedníčková; Radim Horák ● Grafické zpracování a tisk: Repronis Ostrava ● Náklad 1000 výtisků ● ZDARMA

Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s.p., odštěpným závodem Severní Morava, č.j.: 2263/98-P/1 ze dne 18. 9. 1998